

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

הבית לצמיחה אישית ורוחנית
דרך הבעש"ט

יחיד ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

גיליון מס' 282 | ל' אב התשפ"ב

פרשת ראה

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
19:49	18:43	תל אביב
19:49	18:53	ירושלים
19:47	18:36	באר שבע
19:48	18:52	

הגיליון הוקדש

להצלחת אלחי בן אורטל הי"ו

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

כל אחד יכול לזכות את הרבים

מיצרו שמתגבר עליו באותו יום - "הנה זה האני האמיתי שלי" וכל ההצלחות אינן שלי אלא רחמי ה' אזי הקב"ה עוזרו ומצילו מרדת שחת.

וממילא רמזה לנו התורה בטעמי המקרא שלראות את "אנוכי ה' אלוקיך" צריך להיות מתחת לטעם תביר, היינו לב נשבר ונדכה מכח הכרת האמת שלי. ואכן אמר המגיד ממזריטש זצ"ל על מאמר חז"ל "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו" וביאר שדווקא מי שאוחז שהוא גדול מחבירו אז יצרו גדול "הימנו", היינו בגללו נעשה גדול בעיני עצמו. אך מי שחי שפלות וענוה ומכיר שכל הצלחותיו ברוחניות ובגשמיות הם רחמי ה' אזי גם יצרו לא נעשה גדול.

נפלא מה שהתורה מלמדת אותנו, שכל יחיד ויחיד מישראל יכול להיות ממזכי הרבים מבלי שאף אחד ישמע וידע עליו וזה ע"י שהוא מקיים תורה ומצוות מתוך הכרה שאלו רחמי ה', וזו חובתו של כל יהודי לא לחשוב רק על עצמו - אלא להביא למצב שכל עם ישראל ילכו בדרך ה'. ואפשר להוסיף שהתורה השתמשה בלשון "ראה אנוכי" כי כל מטרתה שיהודי יגיע למצב של ראייה, היינו שיראה בחוש את נקודות החולשה שלו וממילא יזכה לראייה בהירה - שהוא תלוי כל כולו אך ורק ברחמים של ה'.

שבת שלום ומבורך.

"ראה אנוכי נותן לפניכם ברכה וגו'". ראה - לשון יחיד "ואנוכי נותן לפניכם" לשון רבים. וזה בא ללמדנו כשהיחיד רואה שהצלחותיו וישועותיו הן מאת ה' ולא זוקף אותן לעצמו, בזה הוא מתחבר לכלל ישראל וממילא משפיע לכלל ברכה וישועה. אך כשאדם חי בלי לראות את ה' בפעולותיו ומייחס לעצמו כל פעולה טובה, הרי שזה נקרא לחיות גאווה, וכך הוא, בעצם, נפרד מנשמת כנסת ישראל הכללית וממילא כבר לא שייך שתעבור השפעה ממנו לכלל ישראל. אולם בטעמי המקרא יש מתחת למילה "אנוכי" טעם תביר כי הדרך לראות את "אנוכי ה' אלוקיך" זה רק ע"י תביר - לשון שבירה, כלומר לקלוט דרך העשייה נקודות שפלות וחוסר שלימות. וכך לומד מהם את מציאות האדם בהיותו חסר אונים בלי הרחמים של ה'.

"יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו". ונראה לומר בביאור המאמר, שחז"ל דייקו בלשון ואמרו "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום" ולא אמרו בסתמא "יצר הרע מתגבר בכל יום", היינו דווקא מי שאוחז מעצמו "אדם" מלשון "אדמה לעליון" החושב היותו מושלם וגדול, אזי יש אצלו התגברות ותוספת של מלחמה על היצר הרע. וכל זאת כדי להצילו מרדת שחת ע"י גאוותו שמשכיחה ממנו את בוראו. לכן יצרו מתגבר עליו בכל יום להזכירו ולהראות לו: "תגלה מי אתה באמת" וכשזוכה ללמוד

יש לי שאלה

קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף

להם שזה הוא מזווג אותם, שרק ממנו הזיווג, ורק ממנו יש הקמת בית. שה' יזכה אותך ללכת בדרך של המקורבים מתוך שמחה ולהבין שהדרך הלא פשוטה שלך היא עצמה מגלה כמה את קרובה למלך. ישועות בכל העניינים בזכות הבעש"ט הקדוש ור' אשר.

אנחנו רואים שיש כאלו שלא קשה להם בכלל. צריך לדעת שישנם שני סוגים של אנשים: יש מקורבים למלך ויש אנשים שהם הכלל. לכלל יש הנהגה כללית כמו שהקב"ה כל יום מזריח שמש, בחורף מוריד גשם, ובקיץ מוריד טל. עולם כמנהגו נוהג. אותו הדבר גם בשידוכים. יש הנהגה כללית, עולם כמנהגו נוהג: נפגשים, מתחתנים, מולידים ילדים והעולם פשוט, אבל יש מקורבים ולמקורבים יש הנהגה שונה. עם המקורבים בורא עולם נוהג בהשגחה פרטית, מחנך אותם ומראה

כתוב שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף ויש אנשים שבאמת קשה להם ולא משנה כמה הם משתדלים - הם לא מוצאים את זיווגם. לעומת זאת, יש אנשים שמצאו את זיווגם בקלות ואפילו לא הצטרכו להתפלל על כך. למה?

תשובת הרב:

שואלת יקרה, את שואלת שאלה חשובה מאד. "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף" ומצד שני,

מחפשים ישועה? הקדישו את העלון הבא. בדוק ומנוסה

להקדשת העלון חייגו: 054-8424-530

חיים ומוות ביד הלשון?

"יתן ה' את האש והבאָה אַל בֵּיתָךְ כְּרַחֵל וְיִכְלָאָה אֶשֶׁר בְּנוֹ שְׂתֵיָהֶם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעֵשֶׂה חַיִּל בְּאַפְרָתָה וְיִקְרָא שֵׁם בְּבֵית לְחָם". רות נישאת לבועז ומברכים אותה שתזכה להיות כמו רחל ולאחיה. שתי הנשים המוזכרות כאן, רחל ולאחיה, בנו את בית ישראל. צריך להבין מה היה החלק של כל אחת מהן בבניית בית ישראל ולמה מברכים את רות שתהיה כמו רחל ולאחיה ותזכה לבנות את בית ישראל כמותן?

שאלה נוספת, למה מקדימים את רחל ללאחיה? הרי קודם עם ישראל נבנה דרך לאחיה - לאחיה ילדה שישה שבטים ואחריה ילדה רחל. אז למה בפסוק מקדימים את רחל ללאחיה?

יש מדרש האומר "לאחיה תפסה פלך הודיה ועמדו הימנה בעלי הודיה" - יהודה כשאמר על תמר "צדקה ממני" ודוד המלך אמר "הודו לה' כי טוב". "מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה לקב"ה עד שבאה לאחיה והודתו שנאמר 'הפעם אודה את ה'". החלק של לאחיה היה להודות.

רחל, תפסה את פלך השתיקה "ועמדו כל בניה בעלי סוד" - רחל שותקת כשאביה לוקח את אחותה במקומה ומעביר אותה ליעקב. רחל אינה מוחה ומגלה ליעקב שמרמים אותו, אלא היא בוחרת לשתוק. יוסף שותק לאחים שלו כשהם באו למצרים ולא מגלה להם מי הוא באמת. בנימין יודע במכירתו של יוסף ולא מספר לאביו, אלא שותק. האבן של בנימין בחושן היא יְשָׁפָה - שמשמעו **יש לו פה ושותק**. שאול המלך: "ואת דבר המלוכה לא הגיד לו" שאול לא מספר שהמליכו אותו למלך. אסתר המלכה "אין אסתר מגדת את עמה ומולדתה".

"ויתן ה' את האישה הבאה אל ביתך" - פירוש שרות נישאת לבועז ומה שאירע עם רחל ולאחיה עכשיו יהיה עם רות. המדרש אומר שלאחיה תפסה פלך הודיה ויצאו ממנה בעלי הודיה ורחל תפסה פלך שתיקה ויצאו ממנה בעלי שתיקה.

"עֵשֶׂה לָךְ תְּבִיבָה עֲצֵי גִפְרִי קְנִימֵי תַעֲשֶׂה אֶת הַתְּבִיבָה, וְכִפְרָת אֶתָּה מִפֵּיִת וּמְחוּץ כִּפְפֹר". הקב"ה אומר לנח לבנות תיבה על מנת שתציל אותו מהמבול. "תְּחַתֵּים שְׁנַיִם וְשְׁלֹשִׁים תַעֲשֶׂה" תבנה את התיבה שלוש קומות: קומה ראשונה לאשפה, קומה שנייה לבעלי החיים והקומה השלישית לבני האדם. "צִהַר תַעֲשֶׂה לַתְּבִיבָה" למילה צהר יש שני פירושים: חלון ואבן טובה. "וְאֶל אֶמְהָה תִּכְלְלֶנָּה מִלְמַעְלָה"

מנהיג. הדיבור נקרא בספרים הקדושים "ספירת מלכות" כמו מלך שמנהיג בדיבורו, אבל הדיבור לא רק מנהיג את הזולת, אלא קודם כל מנהיג את האדם עצמו.

"פרי הארץ" אומר שהדיבור נקרא גם תיבה. תיבה היא כמו ארגז, כל מילה מכילה את הרגש שבתוכה. לכל מילה יש את החיצוניות ואת הפנימיות. כך גם האדם, לכל אדם יש את החיצוניות והפנימיות. למשל, אדם שלומד תורה ומוציא מילים של תורה אבל בפנים יש גאווה.

למים אין צורה משלהם, זה תלוי לאיזה כלי מזגת אותם, אם מזגת מים לכוס אז הם יקבלו את הצורה של הכוס. אם מזגת מים לצלחת הם יקבלו את הצורה של הצלחת. כמו כן הדיבור. דיבור נקרא "תיבה" והתיבה מגדירה מה תהיה הצורה של הרגש. למשל, אישה אומרת לבעלה "אין לי כוח יותר, אני גמורה" - יש בעל שיחשוב "היא מרגיזה אותי עם הדיבור שלה" התיבה שיש לנו כאן היא "היא מרגיזה אותי" הרגש שהבעל מרגיש נכנס לתיבה בצורת "היא מרגיזה אותי" והרגש שהוא ירגיש הוא כעס. הדיבור שהוא דיבר עם עצמו ינהיג את הרגש שלו. אבל אם בעל יחשוב "איזו מסכנה אישתי, היא עובדת קשה" הוא הכניס את הדיבור שלו לתוך תיבה והגדיר את זה כרחמים עליה. במילים אחרות, הדיבור שלנו הוא תיבה ואתה מחליט לאיזו תיבה תכניס את הרגש.

לדוגמה, סיפר לי יהודי שבנו הבכור לא נותן לאחיו מנוחה, כל הזמן הוא מציק להם. האבא אמר לי: "הבן שלי הגדול לא נותן לאחים שלו לנשום". האב השתמש במונח "לא נותן להם לנשום" זאת ההגדרה המילולית שהוא הכניס לתיבה וההגדרה הזו משפיעה לו על הרגש. הואיל והתיבה היא "לא נותן להם לנשום" עכשיו זה יהיה הרגש שהאבא ירגיש ומכאן גם כל האנשים בבית. "לא נותן להם לנשום" זה מצב גסיסה, ההגדרה שהוא בחר בה היא הרסנית.

אנחנו עם הדיבור שלנו מנהיגים את הסביבה שלנו. ולא רק את הסובבים אותנו אלא קודם כל את הרגשות שלנו. יש את הדיבור בפה ויש את הדיבור במחשבה אבל זה אותו דיבור. דיבור פנימי משמעו איך אתה מתרגם במילים את הסיטואציה שנקלעת אליה ולפי הדיבור שתדבר לעצמך כך תהיה ההרגשה שלך כי זו התיבה והיא זו שקובעת את צורת הרגש. במילים אחרות, לא הרגשות שלנו הם הבעייתיים אלא המונחים המילוליים שאני משתמש לנוכח הסיטואציה. תיבה באה מלשון בית - בית זה פנימיות. אתה יכול לבנות את הבית הפנימי שלך עם המונחים שבחרת לדבר בהם.

ותשאיר רוחב של אמה כלפי מעלה. השאלה היא למה צריכים לפרט לנו את הפירוט איך נח אמור לבנות את התיבה? מה מטרת המידע על בנית שלוש קומות, צהר ו"אמה תכלנה למעלה" ומה המשמעות שלהם?

לפני שנח יצא מהתיבה כתוב "וישאר אך נח" - "שיצא גונח וכאוב מהתיבה שהכישו הארי על שנתאחר במזונותיו" האריה נתן לנח מכה ברגל והוא יצא מהתיבה צולע. השאלה היא למה נח מקבל מכה מהארי ברגל? מה היה המסר שרצו להעביר לנח? אנחנו מוצאים שנח מקבל מסר נוסף, כשהוא רוצה לדעת אם הוא יכול לצאת מהתיבה הוא מקבל את המסר מהיונה. "וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לֵאמֹר עָרַב וְהִנֵּה עֹלָה זֵיִת טָרַף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נֹחַ כִּי קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ". יש לנו כאן שניים שמעבירים מסר לנח: האריה והיונה. רש"י במקום כותב שהיונה אמרה לו "יהיו מזונותי מרורים כזית ובידי הקב"ה ולא מתוקים כדבש וידי בשר ודם" אני מעדיפה להיות בידיים של ה' ולא של בשר ודם. מה היה המסר של האריה ושל

היונה לנח?

לנח יש תיקון על ידי משה רבינו. משה אומר לקב"ה בזמן חטא העגל "אם תמחל לעם ישראל ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" **מחני - מי נח.** משה רבינו בא לתקן את נח.

יש כל מיני רמזים שמשה רבינו בא לתקן את נח בימי המבול. גם משה רבינו היה בתיבה הרי יוכבד הניחה אותו בתיבה ביאור, וגם משה נמשה מהמים כמו נח שניצל מהמבול. השאלה שלנו היא, מה נח היה צריך לתקן שהיה צורך במשה רבינו שישלים את התיקון שלו?

ידוע שדיבור נקרא "דיבור" מלשון דָּבַר שפירושו

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל חשונה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש חזק יומי קצר: 990-3090-03
הקו המלא: 900-3090-03
סרטון יומי: 058-3139000

מנשה צאלח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'הקראוון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

כשאימי ז"ל נפטרה אנשים אמרו "זהו, הלכה המשפחה, צאן ללא רועה" במקום לתת תקווה, במקום לתת נקודת אור כמו "ברוך ה' יש להם אבא, יש להם דודים טובים, בעזרת ה' המשפחה תתמוך" למה להשתמש במונחים האלו? אתה מפיל את המשפחה עוד יותר עם המילים הללו.

לאה תפסה פלך הודיה שזו **הקומה השלישית** בתיבת נח - שם גרים בני האדם עם צהר, שם רואים את האור. רחל נותנת את הכח לעם ישראל לעמוד בשתיקה, לא להוציא מהפה דיבורים שלילים של שתי הקומות הראשונות ולא נותנת את הכח החיובי של הקומה השלישית עם הצהר.

הברכה לבועז היתה "יתן ה' לרחל הבאה אל ביתך כרחל ולאה". בועז בא משבט יהודה לכן יש לו את כח ההודאה, הדיבור החיובי. רות באה ממואב, שורשה מלוט. הזכות של לוט היתה השתיקה. כשאברהם ירד למצרים ואמר על שרה "אחותי היא", לוט שתק. בזכות שתיקתו של לוט ה' הציל אותו. יוצא שהזכות של לוט זו השתיקה. ה' "יתן ה' את האישה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה" - בועז הוא ההודיה ורות זו השתיקה לכן יש פה את ההקבלה לרחל ולאה.

האם נח זכה לתקן את דיבורו? האריה הוא מלך ודרך המלכות הוא נתן לנח מכה ברגל. האריה בעצם אומר לנח "נח, לא תיקנת את הדיבור שלך". ה"קדושת לוי" אומר "**הדיבור נקרא רגל** כי הדיבור הולך מאחד לשני אז האריה נותן לנח מכה ברגל כסמל לכך שהמנהיג אומר לו 'לא תיקנת את הדיבור כמו שצריך'".

כתוב על היונה "הנה עלה זית טרף בפיה" הזית הוא מר. היונה, בעצם, אומרת לנח "אתה רוצה לצאת מהתיבה, אבל עדיין הפה שלך מדבר מרירות. הדיבורים החיוביים לא מספיק שגורים בפוך".

ולכן מי מתקן את נח? משה רבינו. הייעוד של משה היה לתקן את הדיבור של נח. משה רבינו כל הזמן מסננר על עם ישראל ומתפלל עליהם ויוצא מגדרו כדי להציל אותם. משה נולד מגמגם כי התיקון שלו היה הדיבור כדי לתקן את נח. כמו כן שמו את משה בתיבה כדי לתקן את מה שתיבת נח לא תיקנה. לכן באמת הסיום של משה רבינו הוא בחומש דברים, משה רבינו מגיע בו לשלמות הדיבור, חומש שלם שמשה רבינו בלי גמגומים ורק נותן כוחות לעם ישראל להיכנס לארץ ישראל. זה התיקון השלם של נח.

הבעל שם טוב אומר "אל תראה את הדיבור שלך רק כמנהיג את הזולת אלא **הדיבור הוא תיבה שמנהיגה אותך** וניתנה לך האפשרות באיזה ארגזים תשים את הרגשות שלך". יהי רצון שנוזה ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

הקומה השניה היא דיבור של בעלי חיים: בקומה זו אין גבולות לדיבור. דיבור ללא פרופורציות. קרה לו משהו מסוים והוא מנפח את זה בלי פרופורציה למה שבאמת קרה. אישתו לא הכינה לו ארוחת ערב אז הוא אמר לה: אני רואה בזה בגידה באמון, הבן שלו לא הכין שיעורי בית "אתה לא הבן שלי!". האבא מגדיר כל דבר בצורה קיצונית. הילד מרגיז את אמא שלו והיא אומרת לו: "אתה מוציא אותי מדעתי, אני עוד אתמוטט בגללך..."

הקומה השלישית אלו דיבורים של בני אדם אבל עדיין צריך **צהר**. צהר שיאיר את הדיבור. כמו שאתה יכול לתת לדיבורים תיבה שלילית אתה יכול גם שיהיו לך דיבורים עם תיבה חיובית, תאיר את המצב, תמצא את נקודת האור בדיבור שלך ואז התיבה תהיה מאירה וממילא גם הרגשות יאירו.

תיבת נח מלמדת את נח לתקן את הדיבור. באם הדיבור שלילי ובאם הוא נורמלי אז שיהיה חיובי עם הרבה אור. **תאיר את הדיבורים שלך**, תראה את נקודת האור ותשליך אור על המצב. "**חיים ומות ביד הלשון**" - הפה שלך עם סגנון הדיבור שלך קובע אם יהיו לך חיים או מוות. אם תשתמש בביטויים נורמליים, מעודנים, הכוללים את בורא עולם ותמצא את הנקודה החיובית - אתה תרגיש חיים ולא מוות.

לפי זה אפשר להסביר את העניין של רחל ולאה "אשר בנו שתיהן את בית ישראל". רחל הביאה לעם ישראל את כח השתיקה, לשתוק מהדברים השלישיים ולכן יצאו ממנה בעלי שתיקה. השתקן הראשון היה יוסף. כשיוסף נולד רחל אמרה "**אסף אלקים את חרפתי**". אחיו רצו להרוג אותו ואחר כך מכרו אותו לעבד, וכשהוא פגש אותם אחרי שנים רבות שניתקו אותו מאביו, הוא יכל לכעוס עליהם ולנקום בהם אבל יוסף בחר לשתוק, הוא חיפש לתקן אותם, להרים אותם, להביא אותם לשלמות שלהם "לא אתם מכרתם אותי כי אם אלקים" - זו שתיקה מחרפה. תיקון של דיבורי חרפה מהקומה הראשונה.

בנימין הוא "אבן ישפה" יש לו פה ושותק. הוא יודע על מכירתו של יוסף והוא שותק. השתיקה של בנימין היא השתיקה של הקומה השניה, הרי אחיו נמכר לעבד אז הוא יכל להגיד "הלכו לי החיים..." בנימין לוקח את מכירת יוסף בפרופורציה הנכונה כי הוא יודע שזה מאת ה'. הוא מגדיר בדיק מה היה כאן בלי לנפח וכלי להשתגע. יש לו עשרה ילדים ולכל ילד הוא נותן שם על שם יוסף אחיו. ילד בשם חָפִים - אני לא ראיתי בחופתו והוא לא ראה בחופתי. ילד בשם "אָרְדָּ" שפירושו ירד למצרים. בנימין נותן עשרה שמות לעשרת ילדיו ולכל ילד הוא מגדיר נקודה מסוימת שהיתה מול יוסף אחיו.

חבר שלי, שהרבה זמן לא זכה לראות את בתו, אמר לי "זה הורג אותי". ובגלל השימוש במילים הללו זה באמת "הורג" אותו נפשית ופיזית. הבחור לא אוכל ולא שותה, לא ישן בלילות... אתה יכול לומר "זה לא נעים לי, זה קשה לי" אבל ברגע שהשתמשת במילה "הורג" זה משפיע עליך.

הדיבור מנהיג קודם כל אותך! את הרגש שלך ומשם מה תחווה בפועל. המטרה שלנו היא לדבר בצורה נכונה. יש הבדל בין לומר "אל תגרום לי לצעוק עליך" כי נכנסת לתיבה של צעקות לבין הנמכת הדיבור והאמירה "אל תגרום לי להרים את מיתרי הקול".

כדי להסביר את עצמנו יש לנו נטיה להשתמש במילים בומבסטיות, למשל, אם אמא אומרת לעצמה "הילד הזה משגע אותי" או "הוא מוציא אותי מדעתי" אותו ילד באמת ישגע אותה כי היא נתנה כח לדיבור שיפעל על הבן שלה. האם השתמשה במילים חזקות שגרמו לרגש להיות חזק, בו ברגע שהרגש יכל להיות מאוזן יותר. אם היינו משתמשים במילים עדינות יותר זה היה נותן צורה לרגש ומשפיע על הסביבה. כמו שמים מתפשטים בכלי רחב כך המילים מתפשטות החוצה לסביבה שלך. הכלי שאתה מכניס אליו את המים קובע את צורת הרגש. והכלי זה התיבה. לכן זה נקרא דבר זה מנהיג. הדיבור מנהיג את עצמך ואת הסביבה שלך. אם הדיבור שלך יהיה עדין אזי הרגשות שלך יהיו מעודנים.

התקשר אלי יהודי "הרב, אל תשאל מה קרה לי היום עם אישתי, קרסתי. זהו הרב, הפעם זה הסוף!" שאלתי אותו "אז רבתם, למה להגיד זה הסוף? למה אתה אומר את המילים האלה? זה מנהיג לשם".

עיקר הבעיה של נח זה הדיבור. הוא לא דיבר עם הדור שלו כמו שצריך: לא הוכיח אותם, לא התפלל עליהם כי הוא הסתכל עליהם כחסרי תקנה. אם הדיבור הפנימי שלך שהם חסרי תקנה אז הדיבור יוביל אותך לכך שבאמת לא תפעל למענם - לא תתפלל, לא תקרב אותם, לא תדבר אליהם כמו שצריך. התיבות "אין להם סיכוי, מהם לא יצא כלום" יעצבו לך את הרגש וממילא ימשכו לפעולות שלך ולכן תיקונו של נח זו התיבה.

תיבה זו "לשון", שלוש מאות אמה אורך התיבה - זה ה-ש'. שלושים אמה קומתה - זו ה-ל'. חמישים אמה רוחבה - זה ה-נ'. אותיות לשון. נח צריך לעבוד על הלשון, על הדיבור וה' אומר לנח "**לדיבורו של האדם יש שלוש קומות**: יש דיבור בקומה התחתונה שהיא "אשפה" - הרמה הכי נמוכה כמו: ניבולי פה ולשון לא נקיה. זו **הקומה הראשונה** שצריך לעבוד עליה.

ליאת בן שאנן
תפלת רגשית על פי דרך הבעל שם טוב.
פנימי פנימי אצל ליאת בן שאנן.
052-5732470

"ואלה יעמדו על הברכה"
זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון ובי"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"
הצלחת נהוראין בני מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני.
הצלחת משי' כהן, משי' לוי אברהם, משי' תמם, שי' בן רחל |
לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה,
ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעמה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה
ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל | לע"נ פרוסטר מסעוד בן סעדה

לצורך
חשב!

תהיה עקשן או תוותר?

בארץ רחוקה אי שם בין שדות וכרמים חי לו כפר יהודי, אנשי הכפר היו אנשים רגילים ופשוטים (כמו שהבעל שם טוב אהב מאוד) בכפר היה שוק ושם אנשי הכפר היו מוכרים את מרכולתם.

יום אחד הגיע זקן מאושר לכפר, פניו מאירות והוא הולך לו בשוק בשקט ובפשטות, כשהזקן המאושר ראה מוכר שצועק בעצבים על העובדים שלו, על הקונים, על הסוחרים הוא אמר לעצמו בקול "הוא התעקש על כן יפסיד". הייתה שם אחת הקוננות ששמעה את דברו וצחקה לעצמה "שטויות, הוא המוכר הכי עשיר איך זה יתכן?"

חלפו שבועות ואכן המוכר הפך לעני בעקבות עסקה גרועה שעשה. האישה שזכרה את דבר הזקן סיפרה זאת לאנשי הכפר וכבר נכנס בליבם שהוא אליהו הנביא, הם החליטו לעקוב אחריו בחשאי, בפעם הבאה שהגיע הזקן לשוק האנשים עשו אזנם כאפרסכת לשמוע מה הוא ממלמל לעצמו, והנה הוא ראה מוכר שלקוח התווכח איתו והוא לא ענה לו חזרה, הוא שמר על קור רוח ולבסוף וויתר ללקוח. הזקן המאושר אמר על המוכר "הוא וויתר ולכן ירוויח" ואכן לא עברו ימים והוא זכה בהגרלת השוק השנתית וקיבל סכום כסף נכבד. עכשיו האנשים היו בטוחים כי אליהו הנביא הגיע לשוק שלהם, בפעם הבאה שהזקן בא הוא היה עד לעקשנות עובד מול המעביד להתפלל מנחה. היה וויכוח, היו צעקות ולבסוף העובד לא וויתר והתפלל מנחה, הזקן המאושר ממלמל "הוא התעקש ולכן ירוויח"

ואכן תוך ימים נמצא לו שידוך מדהים. עוד המשיך הזקן להסתובב בשוק וראה שני שותפים שהתווכחו על נתינת צדקה. אחד השותפים רצה לתת צדקה לעני והשני טען כנגדו שהוא מבזבז. לבסוף וויתר השותף והעני יצא ללא צדקה, הזקן המאושר ממלמל "הוא וויתר ולכן הוא יפסיד". ואכן אחר כמה ימים החליף אותו השותף הראשון בשותף אחר.

הכפר היה מאוד נרגש, איזה כיף שאליהו הנביא עובר אצלם ומנבא בדיוק מה יקרה, אבל אנשי הכפר היו במבוכה. הם לא ידעו אם זה טוב להיות עקשן או טוב לוותר.

האם כבודו הוא אליהו הנביא?
-לא, אני זקן פשוט ומאושר

-אז איך ידעת לנבא את ארבע המחלוקות שהיו כאן בשוק בצורה מדויקת?
-אאה זה פשוט, פעלתי לפי חוקי הבריאה! העולם הזה מתחלק לשניים, עולם החומר ועולם הרוח. עולם החומר בנוי מדברים גשמיים כמו כסף, בגדים, אוכל, בית ועוד.... לעומת עולם הרוח שבנוי מעולם התורה הקדושה כמו לימוד תורה, תפילות, חסדים ועוד.

כל הכסף שבעולם שייך לבורא וכל פעם שאתה מתעקש להשיג בכוח ובכעס משהו ששייך לעולם החומר על אף שהשגת אותו אתה לא תהנה ממנו. וכל מי שמוותר על הגשמיות למען האחר לא יפסיד לעולם!

לעומת זאת, בעולם הרוח זה עובד אחרת. יש המון כוחות שאתם לא רואים שמונעים מהאדם להתפלל, לברך, ללמוד תורה וכשהאדם מתעקש בכוח ונלחם בכל מה שמקרר אותו מעבודת השם ובמניעות לעשות מצוות, גורם לשמחה בשמים ובעבור זה יקבל שכר גדול.

שמחו אנשי הכפר על חוקי הבריאה שלמדו.
ראיתי אדם שעומד בתור לקניית מכשיר חשמלי ואז ראיתי אותו מתעצבן על המוכר עד שהמוכר התרצה ונתן לו את מבוקשו (עם בזיונות רבים) ממלמלתי לעצמי...חבל הוא לא יתנה מהמכשיר...

ואכן השם זיכה אותי להגיע לאחר שבוע ושוב ראיתי את הברנש הכועס והפעם הוא לא הפסיק לצעוק שהוא לא הצליח להנות יום אחד מהמכשיר וגם הפעם הוא ניסה להשיג את המכשיר בצעקות, אז תתארו לכם איך יראה המכשיר לאחר התיקון, כל מחלוקת שהיא על חומר, מי שמוותר הוא הזוכה האמיתי ומי שמתעקש מפסיד הכל.

והפוך זה על מלחמה רוחנית. קמת בבוקר ואתה עייף? יש לך את כל הסיבות לוותר על התפילה? קום תתעקש! שם מחכה לך השכר הגדול ביותר. הלוואי שנזכור זאת תמיד בליבנו. ובכלל כדאי שנזכור שהפרנסה נקבעת פעם בשנה לכל השנה בראש השנה, שם- קוראים יקרים, שווה להתעקש ... בתשובה.

איזה בעל חיים אוכל בעזרת הזנב?

קוף העכביש חי ביערות הגשם של האמזונס שבאמריקה הדרומית, הוא יכול להתלות בזנבו ולאכול בעזרת ידיו ורגליו או להתלות ביד אחת ולתפוס את המזון ברגליו ובזנבו. ידוע שקוף רומז לחייו, אדם שאין לו משל עצמו כלום, ורק מנסה להדמות ולחקות אחרים, ולהיות הזנב שלהם. כמו הזנב שהולך אחרי הראש. וידוע שהעולם אומר על אדם שמחקה אנשים: "קוף אחרי בן אדם".

ואכן בראש השנה אנו מבקשים מה' "יהי רצון מלפניך... שנהיה לראש ולא לזנב" היינו שנזכה להיות מובילים וראשוניים בעבודת ה', כמו נחשון בן עמינדב שקפץ ראשון לים. ולא להיות זנב שנגרר אחרי אחרים ולא עושה משהו מתוך עצמו.

ולכן ה' ברא לקוף תכונה שאוכל ע"י הזנב שלו, ללמדנו שהחיינו הוא בבחינת זנב שנגרר אחרי הראש. אף הוא באמת בזוי ולא נחשב, וכל מי שהולך בחייו באופן זה כל מאכלו ופנימיותו אינם כי אם "זנב" חסרי חשיבות ומעלה, כיון שאינם באים ממנו ומעצמו.

לצורך
חשב!

תהלים

"והיה כעץ שתול על פלגי מים".

אין "והיה" אלא לשון שמחה, השמחה של היהודי כשהוא יהיה כמו עץ שפורח ועולה ומשגשג וצומח מעלה מעלה ומוציא פירות, אבל "שתול על פלגי מים" אותו עץ נמצאים שורשיו נטועים על פלגי מים - היינו בחינת ענווה כאמרם ז"ל "נמשלו דברי תורה למים שעוזבים מקום גבוה והולכים למקום נמוך". כלומר שמצד אחד הוא בעשייה ובעבודה עצמית בחינת עץ, אך לא לקחת זאת לעצמו אלא מכיר ברחמי ה' עליו בחינת "פלגי מים" וזו השמחה שלו כי רואה שהנה ה' איתי.

25 עלונים

כולל משלוח ואריזה 105 ₪

50 עלונים

כולל משלוח ואריזה 129 ₪

הצטרפו להפצת העלונים ותזכו לישועות בכל העניינים.

כל מצטרף מקבל במתנה ספר של ר' אשר עם הקדשה של הרב שליט"א!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

